עין משפט נר מצוה

כז א מיי' פרק ד מהלכות מחוסרי כפרה הלכה ב:
כח ב מיי' פי"ב מהלכות פסולי המוקדשין הלכה ו:

לא כיפר קמי שמיא מי לא א) תנן 1 והנותר ב) בשמן אשר על כף (א) וגו' לכפר א] עליו לפני ה' ג) א אם נתן כיפר ואם לא נתן לא כיפר דברי ר"ע ר' יוחנן [בן נורי] אומר שירי מצוה הן בין ניתן בין שלא ניתן כיפר ומעלין עליו כאילו לא כיפר מאי כאילו לא כיפר אילימא דמבעי (ב) לאיתויי קרבן אחרינא האמרת בין ניתן בין לא ניתן כיפר אלא כיפר גברא לא כיפר קמי שמיא הכא נמי כיפר כו' התם נמי כיפר מתן בהונות לא כיפר מתנות הראש ת"ש ר' שמעון אומר ד) כבשי עצרת למה הן באין כבשי עצרת שלמים נינהו אלא שעירי עצרת למה הן באין על טומאת מקדש וקדשיו נזרק דמו של ראשון ה) שני למה קרב על טומאה שאורעה בין זה לזה אמור מעתה ראויין היו ישראל להקריב קרבנותיהן בכל עת ובכל שעה אלא שחיסך הכתוב והא הכא דעשה דלאחר הפרשה (ג) וקא מכפרא אי דאפרשינהו בבת אחת הכי נמי הכא במאי עסקינן דאפרשינהו בזה אחר זה וליקו ולימא ליה לקרא דכי כתיבא בזה אחר זה כתיבא אמר רב פפא ב] קרבנות צבור קאמרת ו) שאני קרבנות צבור ז) דלב בית דין קמתנה עליהן כדרב יהודה אמר שמואל ח) דאמר רב יהודה אמר שמואל קרבנות צבור ט) סכין מושכתן למה שהן אמר ליה רב יוסף בריה דרב שמואל ג] לרב פפא י) ומי אית ליה לרבי שמעון לב בית דין מתנה עליהן כ) והאמר רב אידי בר אבין אמר רב עמרם אמר רבי יצחק ל) אמר רבי יוחנן תמידין שלא הוצרכו לצבור

לא כיפר קמי שמיא. לנחת רוח לקונו דלא עבד מלוה מן המובחר: **אם נתן.** שיריים על ראש מלורע כיפר כו' ד] דכפרה אמתנות הראש כתיבא: **שירי מלוה הן.** דכתיב והנותר הלכך הוי כשפיכת שירי הדם דחטאת דלא מעכבי כדלקמן (דף נב.): **לא כיפר מתנות הראש.** ויביא לוג אחר ויתן מתנות הראש. ולר' עקיבא לריך שיתחיל בבהונות: **כבשי עלרת שלמים נינהו.** והיכי תנא סיפא דמילתיה על טומאת מקדש וקדשיו והלא חובה ללאת הן באין ו) להתיר את החדש במקדש למנחות ולבכורים: **שעירי עלרת.** גבי עלרת כתיבי שני שעירים חד בתורת כהנים ועשיתם שעיר עזים אחד לחטאת וחד בחומש הפקודים למוספין וקיימא לן במסכת שבועות (דף ג.) שעירי הרגלים באין על טומאת מקדש וקדשיו שאין בה ידיעה לא בתחילה ולא בסוף: **שני למה קרב.** והלא ראשון כיפר ה] לטומאה שלפניו: **בין זה לזה.** קס"ד בין הקרבתו של זה להקרבתו של זה: **[ראויים היו ישראל כו'.** דכל שעה] בספק חוטאין קיימי: **אלא שחיסך הכתוב.** חסך ו] מעונותיהם ולא דקדק אחריהם לפי שחס על ממונם וחבירו במסכת מנחות (דף עו:) מפני החיסכון ז] ומפרש מאי מפני החיסכון התורה חסה על ממונם של ישראל: **והא הכא.** דטומאה שאירעה בין זה לזה עשה דלאחר הפרשה הוא שהרי מאתמול הופרשו וקתני דשני מכפר. טומאת מקדש וקדשיו עשה נמי הוא דכתיב וישלחו מן המחנה וגו' (במדבר ה): **אי דאפרשינהו בבת אחת הכי נמי.** דלא מכפר שני אמידי ואין לריך לבא: **הכא במאי עסקינן.** דהולרך שני לבא דאפרשינן ח] בזה אחר זה והאי שאורעה בין זה לזה דקתני שאורעה אתמול בין הפרשתו של זה להפרשתו של זה ולעולם אעשה דלאחר הפרשה לא מכפר: **וליקום ולימא ליה כו'.** בתמיה אפשר שלא בא הכתוב אלא לכך והלא בכל שנה הלריכו ט] שנים: **לב בית דין.** (העם) העוסקין בלרכי לבור מתנה עליהן שאפי' יפרישו י] הכהנים בבת אחת לא תהא הפרשת האחרון הפרשה עד סמוך להקרבתו כדי שיהא ראוי שני זה לבא על טומאה שאורעה בינתיים: **קרבנות לבור סכין.** השוחטן מושכתן למה שהן ראויים ועומדין ואפילו לא ידע השוחט מה הן (או) יא] כגון תמידין שלא הולרכו ללבור שניקחו מתרומה ישנה והגיע אחד בניסן שמלוה להביא מן החדש כדאמרינן בראש השנה (דף ז.) שוחטן וכשרין לקיץ המזבח כדין שאר מותר תרומת כסף הנשאר בקופות התרומה כשמגיע אחד בניסן שמקיילין בו את המזבח ואע"ג דלשם תמידין נלקחו ולא לשם עולת נדבת לבור כגון קיץ המזבח הואיל ולא חזו לתמידין קרבי למאי דחזו משום דלב ב"ד מתנה עליהן אם (ד) הולרכו הולרכו ואם לאו יקיילו בהן את המזבח ונראה בעיני דלא גרסי' לה להא דשמואל הכא דהא מוקמינן ליה בפ"ק דשבועות (דף יב:) אליבא דמאן דלית ליה לב בית דין מתנה עליהן:
לדברי

לא כיפר מתנות הראש. פי' בקונט' ויביא לוג אחר ויתן מתנות הראש ולר' עקיבא לריך להתחיל בבהונות ותימה דבסוף הוליאו לו (יומא דף סא.) משמע דלכולי עלמא אין מתנות הראש מעכבות ואפילו נשפך הלוג דפליגי התם ר"א ור"ש ורבנן בנתן מקלת מתנות שבבהונות ונשפך הלוג וקתני סיפא גמר מתנות שבבהונות ונשפך הלוג דברי הכל מתנות שבראש אינן מעכבות יב] כלל דאין לריך להביא אחר דבענין אחר אי אפשר לפרש וזהו דלא כתנאי דהכא ונ"ל דלר' יוחנן בן נורי נמי אין מעכבות כלל ואין לריך לעשותן ומעיקרא ס"ד לא כיפר קמי שמיא אפילו מה שעשה כבר כגון מתנות בהונות עלמן אע"פ שנתנן אין בהן רילוי גמור לפי שחיסר מתנות הראש אע"ג דלא מעכבי כמו שאמר לעיל שקרבן שעשה לא כיפר קמי שמיא בשביל סמיכה שלא עשה אע"ג דלא מעכבת והדר מסיק ומתן יג] בהונות שכבר עשה כיפר לגמרי שיש בהן רילוי גמור אבל מתנות הראש לא כיפר קמי שמיא ואין לריך לעשותן דכתיב והנותר וגו' וכן הקרבן כשר וכיפר על כל עשה שקודם לכן אבל סמיכה לא כיפר דהויא לאחר הפרשה עד שיביא קרבן אחר אבל קשה על זה דלא הוי ליה לתרץ רק התם כתיב והנותר וגבי סמיכה לא כתיב והנותר ונ"ל דהתם ה"פ מתנות הראש לא מעכבי דכיון שקיבל מדם האשם ומן השמן על הבהונות אינו קרוי עוד מחוסר כפורים אלא מותר לאכול בקדשים וליכנס למקדש דמתן שמן נמי קרוי קרבן כדאמר פרק בית שמאי (לקמן מד:) לכל קרבנם לרבות לוג שמן של מלורע ולכן לכל הפחות לריך יד] ליתן על הבהונות קודם שיהא מותר בקדשים. ברוך:

וליקו ולימא ליה לקרא דכי כתיבא בזה אחר זה כתיבא. הא לא פריך דלימא ליה לקרא שלא חייב להביא שנים אלא כשהפריש בזה אחר זה אבל הפריש שנים בבת אחת [אינו חייב] טו] שזו אינו קושיא דאפי' הפריש שנים בבת אחת נהי כשקרב האחד לא מהני השני שהופרש עמו מכל מקום יכול להפריש טז] אחר כן ולהקריב ומועיל דלעולם חייבה תורה להביא שנים אלא הכי פריך דלטו מי לימא ליה לקרא דכי משתעי [שלריך להקריב ב' דוקא כשמפריש בזה אחר זה יז] וקשה ליפרך נמי דלטו מי לימא ליה לקרא דכי משתעי] ע"י לב ב"ד ונראה דבלאו קרא הוה קשיא ליה משעירי עלרת שעושין כל שנה שדוחק הוא להעמידם ולומר שהיו מפרישין אותן בזה אחר זה: **סכין מושכתן למה שהן.** בסוף פרק קמא דשבועות (דף יב:) אמרינן דשמואל סבר להא דר' יוחנן דהתם ובסמוך מייתי לה (ה) אמר רבי יוחנן תמידין שלא הולרכו ללבור לדברי ר"ש אין נפדין תמימים פירוש אלא מקילין בגופן את המזבח כדקאמר התם לר' שמעון ופי' שם בקונט' דשמואל סבר לה להא דאמר רבי יוחנן לדברי ר"ש אין נפדין תמימים ומקילין בהן את המזבח דאמר שמואל סכין מושכתן למה שהן פי' סכין השוחטן סתם מושכתן לקרבן שהופרשו מתחילה כגון עולת תמיד לעולת קיץ אע"פ שאין זה אותו קרבן כיון דמעיקרא עולה והשתא עולה וקשה מאי מייתי התם תניא נמי הכי מברייתא הלא ממתני' דהתם הוה ליה לאיתויי ועוד דבהדיא מוכח בשמעתין דמילתיה דשמואל דווקא כרבנן דפליגי עליה דרבי שמעון דאית להו לב בית דין מתנה עליהן ויש פירושים ברש"י שמוגה בהן נראה בעיני דלא גרסינן הא דשמואל הכא דהא בפרק קמא דשבועות מוקמינן לה אליבא דמאן דלית ליה לב בית דין מתנה עליהן וזהו דוחק למחוק כל מילתיה דשמואל מן הספרים ועוד נראה שדברי הקונטרס סותרים זה את זה שפירש סכין מושכתן למה שהן ראויין ועומדין כגון תמידין שלא הולרכו ללבור שנקחו מתרומה ישנה והגיע אחד בניסן מקילין בהן את המזבח ואף על גב דלשם תמידין נלקחו ולא לשם עולות נדבת לבור הואיל ולא חזו תו לליבור קרבי למאי דחזו משום דלב בית דין מתנה עליהן אם הולרכו הולרכו ואם לאו יקילו בהן אלמא לפירושו לא מהני תנאי בית דין למיקרב תו לתמידין ואחר כך פירש לדברי חכמים נפדין תמימים דאית להו לב בית דין מתנה עליהן להכשירן לתמידי שנה הבאה שאם לא הולרכו יהיו לדמיהן שיפדו אותן ממעות חולין בלא מום ויוליאום לחולין ויפלו דמיהן למותר תרומה ואחר כך יקחו אותן מתרומה חדשה ויוכשרו לתמידים ונראה כפירוש מ) הערוך וזה לשונו סכין מושכתן למה שהן פירוש למה שהן אם תמידין אם מוספין סכין מושכתן להיות כן אבל טרם שמושכתן הסכין אין לומר איזה תמיד ואיזה מוספין אלא תלויין ועומדין בתנאי לב בית דין שכך מתנה עליהן לב בית דין אף על פי שאמרו שהן תמידין אם ירלו להקריבן לשם זבח אחר רשאין לפי שבזמן שמשך הסכין לשחיטת התמיד הרי הוא תמיד ובזמן שמשך זה הסכין לשל מוסף הרי הוא מוסף וזה סייעתא לר' יוחנן [דאמר] שאם לא הולרכו להן [אליבא דרבנן] נפדין תמימים שלא משכתן סכין (ו) לעולם והשתא להאי פירושא לא גרסינן תניא נמי הכי דמילתא דשמואל כרבנן אלא גרסי' תניא מודה ר' שמעון כו'

שיטה מקובצת

לא כיפר מתנות הראש. פי' הקונטרס ויביאו לוג אחר כו'. ולא נהירא דהא אמרינן בפ' הוליאו לו (דף סא.) נשפך הלוג אחר שגמר מתנות(יו) של בהונות דברי הכל מתנות הראש לא מעכבות. [אלא נראה] דמעיקרא הקשה [אימא] כיפר גברא להגין מן היסורין, לא כיפר קמי שמיא שלא עשה מן המובחר, ודחי [דזה] לא מקרי לא כיפר בשביל כך [אלא כיפר מתן בהונות לא כיפר] מתנות הראש קמי שמיא יח] ולא עשה בהם נחת רוח ליולרו, אבל להביא לוג אחר לכ"ע לא לריך: **והא הכא דעשה דלאחר הפרשה הוא.** פ"ה וישלחו [מן המחנה וגו'. וקשה א"כ] (מ"מ) מאי פשיטא אבעייתו, הוא בעי מדבר שאין בו כרת ופשיטא ליה מכרת. וי"ל דהוא פשיט מכ"ש מדקאמר שהוא מכפר בדבר שיש בו כרת כ"ש [בדבר שאין בו כי אם עשה לבדו]. מ"מ קשה דתפשוט כמו כן בחטאת דעשה דלאחר הפרשה מכפרת, ולעיל משמע דפשיטא ליה בחטאת [דלא] מהני. ועוד קשה דכרת ולאו איכא נמי הכא דכתיב (במדבר ה, ג) ולא יטמאו את מחניהם וכתיב (שם יט, יג) את (מקדש) [משכן] ה' טמא ונכרתה וגו', (גבי) [וגבי] קדשים בטומאת הגוף [כרת איכא] אבל עשה ליכא כלל. לכך נראה למורי דפריך משעירי עלרת אעשה דעולה דיש לספק לזה כמו לזה, דטעמא מאי מספקא לן בעולה משום [דבא] על עשה טובה, שעירי עלרת נמי (מכפרת) [מכפרים] על טומאת מקדש וקדשיו שארעה בין רגל לרגל שעבר, ושעירי הרגלים מכפרים על אין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף יט] (שבועות ג.). והא דקאמר אעשה דלאחר הפרשה לאו דוקא אלא כלומר כמו עשה דעולה כדפי' (תוס' הר"פ ז"ל): **וליקו ולימא ליה לקרא דכי כתיבא בזה כו'.** [וכי] לא מיירי קרא כי אם (שהפרים) [בשהפריש] שניהם בזה אחר זה אבל אם הפריסם בבת אחת אין לריך להקריב השני. כך פרש"י. וקשה דגם אם הפריסם בבת אחת יניח להשני ויפריש אחר [ויקריבנו] וא"כ מיירי שפיר בכל ענין שיביא אותם שני שעירים אף כשהפריסם בבת אחת (תוס' טוך): **סכין מושכתן כו'.** פירש הקונטרס למה שהן ראוין ועומדין ואפילו לא ידע השוחט מה הן. והקשה השר מקולי היכי דמי אי קסבר שהן חולין הא אמרינן (לקמן מו:) (לשם) [משום] חולין פסולין. ואי קסבר שהן קדשים אחרים תיפוק ליה דאף בקרבנות יחיד כשרים דהא אמרינן לשם קדשים כשרים. לכן נראה לו כפירוש האחר שפירש כגון תמידין שלא הולרכו ללבור כו' אע"ג דהאי עולות חובה והאי עולות נדבה דהסכין מושכתן למה שהן ראוין להיות דלב ב"ד מתנה עליהן, ועל זה פריך מי אית ליה לר"ש לב ב"ד מתנה הא לדברי ר"ש אין נפדין תמימין דלית ליה לר"ש לב ב"ד מתנה עליהן כו' כפרש"י. וקשה דבשבועות (דף יב:) מוכח דר"ש אית ליה [לב ב"ד מתנה] דשמואל אית ליה כר"ש דאין נפדין (תמידין) [תמימין] ואפ"ה אילטריך ללב ב"ד מתנה עלייהו כדפי' משום דמתחלה הוו עולת חובה והמותר עולת נדבה, וא"כ מאי פריך ומי אית ליה לר"ש, אה"נ דאית ליה לב ב"ד כו' לענין שמתחילה חובה והשתא נדבה. לכך נראה דלא גרסינן כדרב יהודה אמר שמואל אלא גרסינן שאני קרבנות לבור דלב ב"ד מתנה עליהן, ומי אית ליה לר"ש לב ב"ד מתנה עליהן. אבל לפי מה שפי' הערוך ניחא הגירסא דהכא שפי' שמואל אית ליה כרבנן דאמר נפדין תמימין ולא כר"ש, והא דאמר סכין מושכתן ר"ל דעד שעת שחיטה אינו נגמר מה יהו דיכול לפדותו ולהביאו לדמי נסכים אם לא הולרכו לכפר דלב ב"ד מתנה עליהן. והרשב"א כ] אומר שיש ליישב גירסא דהכא אף לפ"ה דהתם, דאה"נ דשמואל סבר לה כר"ש דאמר אין נפדין תמימין אלא מקיילין בהן המזבח והוא מייתי לראיה כדרב יהודה אמר שמואל דלריכין ללב ב"ד מתנה עליהן כדי לעשות לאחר שהופרשו כאילו [לא] הופרשו עד סמוך לשחיטה, ופריך מי אית ליה [ל]ר"ש לב ב"ד מתנה עליהן כל כך לבטל ההפרשה ולהוליאן לחולין, והא אמר ר"י לדברי ר"ש אין נפדין תמימין, ונהי נמי דאילטריך ללב ב"ד מתנה עליהן לשנות מחובה לנדבה (כל כך) [מ"מ] לפדותן תמימין ולהוליאן לחולין לית ליה לב ב"ד מתנה עליהן (תוס' טוך):

מסורת הש"ס

א) נגעים פי"ד משנה י', ב) [במשנה איתא מן השמן, והיינו קרא דכתיב בפרשת מלורע י"ד פסוק כ"ט והנותר מן השמן אשר על כף וגו' לכפר עליו לפני ה'. וכן העתיקו הילקוט. ודע דלעיל בקרא י"ח כתיב והנותר בשמן אשר על כף וגו' וכפר עליו הכהן לפני ה'], ג) ת"כ מצורע פ"ג הי"ב, ד) תוספתא דשבועות פ"א ה"א, ושם בשינוי לשון, ה) תוספתא שם, ירוש' קידושין פ"ב ה"ו ושבועות פ"א ה"ד, ו) כתובות קו: שבועות יא: מנחות עט:, ז) שבועות יב:, ח) ירוש' שקלים פ"ד ה"ג, ט) מנחות עט:, י) [שבועות יא: מנחות שם], כ) ירוש' שם וביומא פ"ה ה"א, ל) מנחות סח:, מ) [בערך משך]:

תורה אור השלם

1. וְהַנּוֹתָר בַּשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל כַּף הַכֹּהֵן יִתֵּן עַל רֹאשׁ הַמִּטַּהֵר וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה: ויקרא יד, יח

הגהות הב"ח

(א) גמ' על כף וגו' וכפר עליו הכהן לפני ה' אם נתן: (ב) שם דמיבעי ליה לאיתויי: (ג) שם דלאחר הפרשה הוא וקא: (ד) רש"י ד"ה קרבנות וכו' אם הולרכו הולרכו ואם לאו: (ה) תוס' ד"ה סכין וכו' מייתי לה להא דאמר ר' יוחנן: (ו) בא"ד שלא משכתן סכין מעולם וכו':

מוסף רש"י

שירי מצוה הן. מתנות בהונות קרויין שיריים דכתיב בהו ומיתר השמן וגו' ומתנות הראש קרויין שירי שיריים דכתיב בהו והנותר בשיריים הראשונים יתן על ראש המטהר. (יומא סא.) **לב בי"ד.** של כהנים (מנחות עט: בכת"י) **לב בי"ד מתנה עליהן.** בשעת לקיחה וכו' וכל מידי דליבור נותנין בי"ד לב (שבועות יא.) **סכין מושכתן למה שהן.** סכין השוחטן סתם מושכתן לקרבן שהופרש מתחלה לכך ואפילו אין זה אותו קרבן עצמו, וכגון עולת תמיד עולה לקיץ אם אינו ראוי לתמיד (שם יב:) **תמידין שלא הוצרכו לצבור.** שבכל שנה היו נשארים ארבע טלאים, דאמרינן בפרק התכלת (מנחות מט:) אין פוחתין משטה טלאים המבוקרים בלשכת הטלאים, כי בכל יום היו נוטלין שנים ונוטלים שנים אחרים ונותנים תחתיהן חוץ מיום אחרון של אדר שלא היו נותנים אחרים תחתיהן לפי שמכאן ואילך אין מביאין אלא מאותן הנקנים משקלים של שנה זו, דאמרינן במס' ר"ה (ז.) אמרה תורה חדש והבא קרבן מתרומה חדשה, ונשארו ארבע שלא הוצרכו, ולדברי ר"ש דלית ליה לב ב"ד מתנה עליהם אם הוצרכו הוצרכו ואם לא יפדו, אין נפדין תמימים אלא ירעו עד שיסתאבו ואח"כ ימכרו (מנחות עט: מכת"י):

שינויי נוסחאות

א] נ"א וכפר אם נתן כפר כו', והשאר נמחק (כי"מ). והוא הנוסח האמיתי, דבקרא והנותר בשמן וכפר כתיב, והוא הקרא המוקדם וגם כתוב בו וכפר כמו גבי סמיכה אבל לכפר לא משמע אם נתן כו'. ובכל דפ' הישנים ליתא תיבות עליו לפני ה' (דק"ס). ורלאה מסורת הש"ס: ב] נ"א ר' זירא (כ"ג הראשונים בשבועות יב:). וגיר' כי"פ אלא אמר רב פפא: ג] נ"א שמעיה (*ש"מ): ד] ואם לא נתן לא כיפר כל"ל, ותיבת כו' נמחק (ש"מ): ה] נ"א כיפר על מה שלפניו (*שמכ"י): ו] נ"א חשך מעונותיהם (שמכ"י). נ"א חסך על עונותיהם (צ"ק): ז] ל"ל חיסכון, וכן בסמוך (יעב"ץ, וכ"ה בכתה"י ובכל דפ' הישנים). ובד' שלנו שינו עפ"י הגמ' דמנחות, ע"ש במסה"ש: ח] ל"ל דאפרשינהו (ש"מ): ט] בכי"פ איתא: ביסוד אחר של רש"י נמלא הצריכו הכתוב שנים ואפשר שלא תארע טומאה בנתיים והתם זה אחר זה איכא: י] יפרישום (כ"ה בכתה"י ובכל דפ' הישנים): יא] בש"מ ול"ק מוחקים תיבת או. אולם מהש"מ בחידושים ד"ה סכין מושכתן נראה בהדיא דב' פירושים הם ברש"י וגרסי' תיבת או, עיי"ש ול"ע: יב] מעכבות, וכעין זה קתני התם גבי מתנות של פר ושעיר של יוה"כ והיינו דאינן מעכבות כלל כו', כל"ל (ש"מ): יג] דמתן (ש"מ): יד] אין צריך ליתן על הראש קודם כו', כל"ל (צ"ק). ובס' טה"ק מפרש דברי התוס' עפ"י הגי' שלנו, וכתב שהגהת הצ"ק היא על חנם, עש"ב: טו] אינו חייב אלא אחת כל"ל (ש"מ): טז] יכול להניח השני שהפריש ולהפריש אחר אחר כך ולהקריבו ומועיל כו', כל"ל (שמכ"י): יז] זה ומשני דקרא משתעי ע"י לב ב"ד, וקשה כו' כל"ל (בה"ז). וגי' צ"ק אך קשה א"כ מאי משני לב ב"ד, וכי משתעי קרא ע"י לב ב"ד כו': יח] נראה להוסיף כאן שחיסר מצוה (עפ"י תוס' יומא נ ב): יט] ועי' מלאכ"ט לרש"י ד"ה אלא: כ] בתוס' הרא"ש בשבועות יב ב הביא פירוש זה בשם ריב"א: